

အိပ်မက်ကြယ်

ဘဝပါရမီဖြည့်ဖက်

အခန်း(၁)

ဧည့်ခန်းမကြီးမှာ လူနှစ်ယောက် ထိုင်နေလေသည်။ ။ နှစ်ယောက်စလုံးက တိတ်ဆိတ် နေကြပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ စကားတွေ အများကြီး ပြောနေကြသည်။ ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အသက် သွင်းလိုက် သူကတော့ ဦးအောင်ထက် ...

"တိမ်ဦး ... အရက်တွေ မသောက်ပါနဲ့ လို့ ပြောထားတာကို မင်း ဘာလို့ သောက်လာရတာလဲ ..."

တိမ်ဦး ဖေဖေကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဖေဖေ သားအသက် မငယ်တော့ပါဘူး ... တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ ..."

ဦးအောင်ထက် ထိုင်နေရာကနေ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး

"အေး ဟုတ်တယ် မင်းက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ... ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေဖြစ်တဲ့ ငါက ဘယ်သူလဲ ဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လား ..."

တိမ်ဦး နည်းနည်း မူးနေပေမဲ့ ဖေဖေပြောတာတွေ အားလုံးကိုတော့ သေချာ နားလည်ပါတယ်။

"ဟုတ်ကဲ့ သားသိပါတယ် ..."

ဦးအောင်ထက် တိမ်ဦးရဲ့ ဘေးမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ

"ဒါဆို ဘာလို့ သောက်လာတာလဲ ..."

"ဒီနေ့က သားသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့မို့လို့ ပါ ...
နောက်ပြီး သားတစ်ခွက်ထဲ သောက်ခဲ့တာပါ ..."

"တစ်ခွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အရက်က အရက်ပဲသား ...
ဖေဖေက တက္ကသိုလ်က ကထိက တစ်ယောက်ပါ ... ဖေဖေရဲ့ ဂုဏ်သိ
က္ခာကိုတော့ သားငဲ့သင့်တယ် ..."

တိမ်ဦးစိတ်မရှည်စွာနဲ့ ဖေဖေကို မျက်နှာ လွဲလိုက်မိသည် ။

တကယ်တော့ သူသောက်လာတာ တစ်ခွက်ထဲပါ။ သူငယ်ချင်းက ဇွတ်တိုက်လိုက်လို့ ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေအကြောင်း သိတာနဲ့ မသောက်ပါဘူးလို့ ငြင်းနေခဲ့တာကို မိုးမိုးက ဇွတ်တိုက်နေတာနဲ့ မငြင်းပဲ သောက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

"သား ဖေဖေပြောတာ နားလည်ရဲ့ လား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... နောက်ဆို သားမသောက်တော့ပါဘူး ..."

"ဖေဖေလည်း နားလည်ပါတယ် သားရယ် ... ဒါနဲ့ မင်းကိုကိုရဲ့ သတင်းကို ဘာများကြားသေးလဲ ..."

ဖေဖေ မေးလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် တိမ်ဦး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည် ။ တကယ်တော့ တိမ်ဦးရဲ့ ကိုကို ပျောက်သွားတာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပြီဖြစ်သည် ။

ကိုကို ပျောက်သွားတော့ တိမ်ဦးရဲ့ အသက်က ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေး၏။ အခု တိမ်ဦးက နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီးသွားပြီ။ အခုချိန်လောက်ဆိုရင် ကိုကို

အသက်က နှစ်ဆယ့်သုံးပေါ့။

"သား ဖေဖေ ပြောနေတာ ကြားရဲ့ လား ..."

ဖေဖေက တိမ်ဦးရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်မှ တိမ်ဦး သတိ ပြန်ဝင် လာလေသည် ။

"ဪ ... ဟုတ်ဖေဖေ သား ကိုကိုသတင်းကို မကြားရသေးပါဘူး ..."

"အေးပါ ဒါဆိုလည်း သားသွားနား လိုက်တော့လေ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

တိမ်ဦး ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ အိမ်ပေါ် တက်လာလိုက်လေသည် ။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ ခုတင်ဘေးက အံ့ဆွဲလေးကိုဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ် လိုက်လေသည် ။ အဲဒါကတော့ ဓာတ်ပုံထည့်ထားတဲ့ မှန်ဘောင်လေး တစ်ခု ဖြစ်သည် ။

အဲဒီ မှန်ဘောင်လေးထဲမှာ သူနဲ့ ကိုကိုပုံ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ တော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ပြုံးနေကြလေသည် ။

တိမ်ဦး ဓာတ်ပုံထဲက ကိုကိုပုံကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျ လာလေသည် ။ ပါးစပ်မှ လည်း

"ကိုကိုရယ် ဘာလို့ များ အခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတာလဲ ... ကိုကိုအခုလို ပျောက်သွားရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ ... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ... "

တိမ်ဦးပြောနေရင်းနဲ့ မျက်ရည်တွေ ကျနေ လေတော့သည် ။

အဲဒီနေ့က ကိုကိုရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်သလို လွတ်လပ်ရေးနေ့လည်း ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေက သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ကစားကွင်းကို လိုက်ပို့ပေး၏။

လွတ်လပ်ရေးနေ့ဆိုတော့ ကျောင်းပိတ်သဖြင့် ကစားကွင်းမှာ လူတွေ အရမ်းရှုပ်ကာ ကလေးတွေက များ နေလေသည်။

ဖေဖေက သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး ကစားကွင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ကစားကွင်းထဲမှာ လူတွေ အများကြီးဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း အရမ်း ပျော်နေကြလေသည်။

သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ လူတွေအများကြီး ဝိုင်းအုံ နေကြလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ တိမ်ဦးက ဖေဖေလက်ကို လွှတ်ကာ လူအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

"သား ... တိမ်ဦး မပြေးနဲ့ လေ ..."

"ညီလေး ကိုကိုကို စောင့်ဦးလေ"

သူတို့ အော်ပေမဲ့ တိမ်ဦးကတော့ လူအုပ်ထဲကို ဝင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

"သား ... ဝဋ္ဋာ ... ဖေဖေတို့ သားညီလေးကို သွားခေါ်ရအောင် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ..."

ဖေဖေနဲ့ ဝဋ္ဋာ လူအုပ်ထဲကို ဝင်လာလိုက်သည်။ လူတွေက အရမ်းများ တော့ လူအုပ်ထဲကို သူတို့ မနည်း တိုးဝင် ရလေသည်။

လူတွေ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတာကတော့ မျက်လှည့်ပြပွဲတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

"ဝဠာ သားရဲ့ ညီလေးကို တွေ့လား ..."

ဖေဖေက ဝဠာလက်ကိုဆွဲပြီး မေးလိုက်သည်။ ။ ဝဠာ လူအုပ်ထဲကို လိုက်ကြည့်နေပေမဲ့ မတွေ့ပေ။ ဝဠာ ခေါင်းယမ်း လိုက်ကာ

"ဟင့်အင်း ... သား ညီလေးကို မတွေ့ဘူး ဖေဖေ ..."

လူတွေ အရမ်းများ နေတော့ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိပေ။ တိမ်ဦးအတွက် စိတ်ပူနေကြသည်။ ။

"သား ... ညီလေးကို မျက်စိလျင်လျင်နဲ့ ရှာကြည့်ပါဦး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ ... ဒါဆို သားဟိုဘက်ကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ် ..."

"အေး သားလည်း ဂရုစိုက်သွားဦး ... အဝေးကြီးမသွားနဲ့ မတွေ့ရင် ဒီနားလေးမှာ ပဲ စောင့်နေနော် ..."

"ဟုတ် ..."

ဝဠာ ဖေဖေနားက ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

ဦးအောင်ထက် လူအုပ်ထဲကနေ အတင်း တိုးထွက်ပြီး အပြင်ကနေ လိုက်ကြည့်နေ၏။

တိမ်ဦးက အဖိုးကြီး တစ်ယောက်နားမှာ ထိုင်ပြီး မျက်လှည့်ပြတာ ကို ကြည့်နေ၏။

မျက်လှည့် ဆရာက တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းအောင် လုပ်ပြနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါပြီးတိုင်း လူတွေက လက်ခုပ် တီးကြလေသည်။ ။

တိမ်ဦးလည်း လက်ခုပ်တီးပြီး အရမ်း ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ။ မျက်လှ

ည့်ပွဲက အရမ်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတော့ တိမ်ဦး ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုကို မေ့နေ၏။

ဦးအောင်ထက် အချိန်အကြာကြီး ရှာတာတောင် တိမ်ဦးကို မတွေ့တော့ အရမ်း စိတ်ပူနေလေသည်။

ခုနက မျက်လှည့်ပြတဲ့ နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဝဠာကလည်း ပြန်မရောက်သေးပေ။

အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးအိုကြီးရဲ့ ဘေးမှာ လက်ခုပ်တီးပြီး သဘောတွေ ကျနေတဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည့် အချိန်မှာတော့

"ဟာ ... သား တိမ်ဦး ..."

ဦးအောင်ထက် ဝမ်းသာပြီးတော့ တိမ်ဦးဆီကို ပြေးသွားလေသည်။ ။
တိမ်ဦးက မျက်လှည့်ပွဲ ကြည့်နေတော့ မသိပေ။

ဦးအောင်ထက် တိမ်ဦးနား ရောက်လာကာ တိမ်ဦးကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး

"သား ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ ... ဖေဖေမှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ..."

"ဖေဖေကလည်း သားဘယ်မှ မသွားပါဘူး ... ဒီမှာ ထိုင်ပြီး မျက်လှည့် ကြည့်နေတာပါ ... "

"ဖေဖေ မင်းကို မတွေ့လို့ ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေတယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား ..."

"သား မသိလို့ ပါ ... ဒါနဲ့ ကိုကိုရော ..."

"ဟင်... ဟုတ်သားပဲ ဝဠာ သားကို ရှာရင်းနဲ့ ဘယ်ရောက်နေလဲ မ

သိဘူး ..."

တိမ်ဦး ပြောလိုက်မှ ဦးအောင်ထက် ဝဠာကို သတိရသွား၏။ တိမ်ဦး
ကို အောက်ချလိုက်ကာ

"လာ ... ဖေဖေတို့ ကိုကိုကို သွားရှာရအောင် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

တိမ်ဦး ဖေဖေ လက်ကို ဆွဲပြီး ကစားကွင်းထဲ ပတ်ပြီး ကိုကိုကို
ရှာကြ၏။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ပေ။

ညနေစောင်း လာတာတောင် ကိုကိုကို ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေဝင် သွားပြီ ဖြစ်သည်။ မကြာခင်ဆို ကစားကွင်း
က ပိတ်တော့မှာ ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်ထက် ပိုပြီး စိတ်ပူသွားသည်။ ။

တိမ်ဦး ကိုကိုကို မတွေ့တော့ မျက်ရည်တွေ ကျ လာလေသည်။ ။

"ကိုကို ... ကိုကိုဘယ်မှာ လဲ ညီခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား ... ပြန်
ထူးဦးလေ ... ကိုကို ..."

တိမ်ဦး ငိုလည်း ငို ပါးစပ်ကနေလည်း အော်ခေါ်နေလေသည်။ ။

"သားရေ ... ဝဠာ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ဖေဖေခေါ်တာကို ပြန်ထူး
ပါဦး သားရယ် ..."

"ဖေဖေ ကိုကို ဘယ်သွားတာလဲ ... ကိုကိုကို ပြန်ခေါ်ပေး ... ကိုကိုကို
ပြန်ခေါ်ပေး ..."

ဖေဖေက တိမ်ဦးရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးလိုက်ကာ

"သား မငိုနဲ့ တော့နော် ... ဖေဖေတွေ့အောင် ရှာပေးမယ်နော် ..."

"မသိဘူး အခုရှာပေး ... ကိုကိုကို အခုရှာပေး ..."

ဦးအောင်ထက် တိမ်ဦးကို ဖက်လိုက်ပြီး

"သားရယ် ဖေဖေတွေ့အောင် ရှာပေးပါ့မယ် ... မငိုနဲ့ တော့နော် ...
သားကိုကိုကို ပြန်တွေ့မှာ ပါ ..."

ဖေဖေ အဲလိုပြောပေမဲ့ ကစားကွင်း ပိတ်သွားတာတောင် ကိုကိုကို
ပြန်မတွေ့ခဲ့ပေ။ ရဲစခန်းကို လူပျောက် ကြော်ညာပြီး ရှာခဲ့ပေမဲ့လည်း အ
ခုချိန်ထိ မတွေ့ခဲ့ပေ။

တိမ်ဦး အတိတ်အကြောင်းတွေ တွေးကာ အခုချိန်ထိလည်း မျက်ရ
ည် ကျနေမိတုန်း။

"ကိုကိုရယ် ... ကိုကို အခု ဘယ်တွေများ ရောက်နေတာလဲ ... ကိုကို
နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား ... ဒါမှ မဟုတ် ကိုကို လူလောကကြီး
မှာ ရှိသေးရဲ့ လား ကိုကိုရယ် ..."

တိမ်ဦး ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ပြောနေ၏။ သူ့အရွယ် ရောက်လာတာနဲ့
အမျှ ကိုကိုကို လိုက်ရှာနေခဲ့ပေမဲ့ အခုချိန်ထိ မတွေ့ပေ။

ဖေဖေလည်း အချိန်ပြည့် လိုက်ရှာပေမဲ့ မတွေ့တော့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး
စားမဝင် အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ မေမေကတော့ တိမ်ဦးကို မွေးပြီးပြီးချ
င်း ဆုံးသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

မေမေမရှိတော့ ဖေဖေက သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို အဖေလို
ရော အမေလိုပါ ဂရုစိုက်ခဲ့လေသည် ။ သူတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေ
ဖေက အလိုလိုက် ဂရုစိုက်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အလွန် စည်းကမ်းကြီးသည် ။ ကိုကိုက ဖေဖေစ
ကားကို တသွေမတိမ်း နားထောင်လေသည် ။ တိမ်ဦးကတော့ အငယ်

ဆိုတော့ နည်းနည်း ဆိုးလေသည် ။ ကိုကိုက တိမ်ဦးကို ချစ်တော့
အရမ်း သည်းခံသည် ။

တိမ်ဦး ကိုကိုအကြောင်း တွေးနေရင်းကနေ ဓာတ်ပုံရဲ့ အနောက်ကို
လှန်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဓာတ်ပုံရဲ့ အနောက်မှာ ကိုကိုလက်ရေးနဲ့ ရေး
ထားတဲ့ စာသားလေးတစ်ခု...

"ညီလေး တိမ်ဦးယံ ကိုအရမ်းချစ်ရတဲ့ ကိုကို မိုးထက်ဝဠာ ..."
